

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

БІОГРАФІЯ ДЕРЕВА ПЛЕМЕНІ ПОЕТІВ

Я — тої сили часть,
що робить лиш добро,
бажаючи лиш злого.

Гьоте, «Фауст»

1

« **Ш**ановні гіпербореї, до вашої уваги останні новини — вдома і за рубежем, наука і спорт, погода. Про все і звідусіль, — Василь Ворон слухав транзистор, бо телевизор навмисне зламав два тижні тому, коли відчув рабську залежність від нього: вирвав два дроти — і з кінцями, спочатку було важко, потім звук, як і кожна людина — живуча. — Сьогодні Перун зустрічався із Зевсом на Олімпі. Перуна супроводжували міністр світла Полель, голова Верховної Ради Велес зі своєю дружиною Мокошею, міс Гіпербореї — вічно юна Леля, а також міністр безпеки Хорс. Зі сторони господарів Олімпу Марс, міністри та керівники департаментів — Кардея, Кронос, Вейовіс та інші квірити. Метою зустрічі у верхах була домовленість про надання Олімпом безстрокових кредитів Гіпербореї,

а також погашення вулкану на півночі нашої країни, яка, до речі, займає третє місце в рейтингу надання Олімпом допомоги після Бебриків та Лапітів...»

Вітри перемін вже сміялися із себе.

«Брехунці» у хатах не змовкали. Світилися телевізори. Вони дуже старалися обманути себе, щоби хоч трохи підіграти народові, парламент якого вже давно був у ролі театру — і навпаки. Бо ж то не дурний видумав, що правда й істина — різні речі. Зранку й увечері «брехунець» грав новий гімн, створений відомим гімнотворцем сучасності — Паном, а сьогодні вдень белькотів таке: «А народ мій здавна жив десь аж біля північного вітру, вічно юний, насолоджувався сонячними ваннами, не знав воєн і чвар, не гнівив Немесіди. У предків моїх часто гостював Аполлон. Навіть не такий вже й далекий мій прашчур жив дві тисячі років, а потім кинувся із високої кручі, порослої барвінком і м'ятою, в річку забуття. Просто набридло щастя, набридло жити... Це ж так легко — заснути в сонячній воді, з'єднатися з усім суцим у болісній пісні вічності! — Свобода!»

* * *

Цього дня по селу знову ходив дурний Ясьо.

Волочив велику яблуньку. Назустріч йому, підіймаючи землю диханням і копитами, йшли з паші корови. Було тепло. Кровно. Безвіковий, липкий Ясьо захотів пити. Він не вифантазував собі пекучобажаного післясінокосу, мінерального чи пивного моря потреби, бо взагалі фантазія — то творчість. А в Яся

* * *

Коли Христос уже висів на хресті, промовляючи «Ілі, ілі, лама савахвані!», в клубі зникло світло. Не встигли люди опам'ятатися, коли через підсилювачі, як штукатурка, упав на всіх грубокований голос Виварки: «Мужики й баби! Прошу оплатити оренду клубу, бо він вже приватизований!».

Після паузи в повній темноті клуб загудів, як рій. Хтось запалив свічку. Валера Дух прорізав напружену темінь хворобливо жовтим променем ліхтаря.

Біля виходу стояла вся селищна наркомаково-митна мафія: Книрик, Шило й Виварка.

— Все ясно? — запитав Книрик, клацнувши ні то корком рушниці, ні то кованим каблуком...

Кіномеханік дістав звідкись «калашнік» і запитально подивився на Режисера, який стояв біля нього, невидимий для народу.

Режисер мовчав.

Кіномеханік вийняв зі своєї кишені гранату і теж поклав біля кінопроектора.

— Хлопці, спо-о-кій-но! — почувся козячий окрик Пилипа Пилиповича, і невідомо було, кому він був адресований.

Рішення треба було приймати вже: хтось із залу обов'язково зараз опам'ятається — і може початися...

«Тяжело в діревне без нагана», — стиснуто видав на-гора Валерій Дух і вийняв з-під кожуха обріз.

— Скажи, що «кіношники» заплатять за оренду клубу, — шепнув Режисер кіномеханіку-охоронцю.

— Ясно, — відповів той й висунувся у вікно, звідки мав бути промінь, який ніс Христа, хреста, перших християн... — Ми платимо за все.

— Хто то ми? — бабським голосом задеренчав Шило.

— Кіномеханіки...

— Спускайся, — махнув рукою Виварка, не чекаючи такого повороту, й лихоманно видумуючи суму.

— Погоджуйся на все, — сказав кіномеханіку Режисер, професійно усміхнувшись.

Подібний на тілоохоронця кіномеханік стояв серед сірниково-свічкових вогників, як грозове небо серед якогось нечітко окресленого сузір'я.

— Сто тисяч!.. — крикнув Книрик, втішившись, що не назвав, яких грошей...

— Зачекайте п'ять хвилин, — сказав кіномеханік і пішов у будку до Режисера, який зразу ж видав йому двадцять тисяч доларів.

Справді через п'ять хвилин кіномеханік вийшов у зал:

— Ось вам двадцять тисяч зелених, капусти... Кому?

Шило штовхнув між ребра Виварку: мовляв, іди, бери. Виварка з погано прихованою нервозністю взяв гроші, підійшов до своєї компанії.

— Мужики, чимось недобрим тут віє... — сказав Книрик. — Світи лампу! — Махнув рукою до когось при виході.

Світло з'явилося.

Охоронець пустив списом кров з-під ребра Ісуса Христа, переконуючись, що він уже віддав душу Отцеві своєму.

Корінь зловив поглядом стару вишню, яка, він це відчув однозначно, цвіла останній раз... Дід розумів, чув-відчував її, блідорожеву, над якою плакали бджоли, під якою тремтіли підземні річки, подібні до райдуг, як небо до землі, а земля до неба.

Поряд цвіли, мов закипали під денним Місяцем, вишні юні, схвильовані, як сама нага суть життя. Іван Матвійович уже не побачить їхньої старості, хоча може відчутися... так пахне правда, проста, як хліб, так відчувається вітер, а не форма, так пишуть волоссям по крові... так розтає у воді, як у тумані, кораловий острів — Атлантида.

Так розмовляють рослини, зорі і піски... розпадаються клітини на рівні атома. Так виє звір прекрасної і темної жаги — інстинкту.

Так письменники убивають (або не вміють убивати) своїх героїв, зліплених із хліба, який ніколи не черствіє...

Старий дивився на вишню і переживав, як там із Оксаною.

* * *

А «стрелка» виявилася простішою за любовну зустріч: «братва» привезла гарно одягненого, навіть прилизованого Махмуда... і коли Паливода, греблею гідності стримуючи агресію, простягла пачку (десять тисяч доларів) найбородатішому шамільцю, він голосом гір з акцентом орла відповів:

— Ми верім тебе. Ти будеш харошей матерью для нашого мальчіка. Забери деньгі абратно і возьми ещю в подарок от народа Шамілії вот ету вазу-реліквію — едінственное, что осталось от княжеского рода, к которому пріналежал Махмуд, — повернувся до машини і виніс її... — Счастья Вам, здоровья. Простіте. Наш телефон — к вашим услугам.

«Очаровательные бандіти» сіли у джип і пропали.

Махмуд повис на шиї у зблідлої і межової (між різними світами), як свічка, жінки на милицях...

Із-за рогу старого і красивого будинку вийшов Іван Матвійович Корінь і, взявши Махмуда на руки, поніс його, посадив на коня...

Так вони утрюх і розтанули у вишневому солодкому і солоному диму Либідської Русі — нової і сильної держави...

Зміст

Біографія дерева племені поетів	3
Масовка.....	101
Вертепні душі	186